

...(itt és most) nem lehetünk egyik, nem érthetünk egyet – mondja a pult mögötti Lány –, lélekként viszont végtelenek vagyunk; születésnél belefolytunk valamiféle zacskószerűbe, egy kis anyagba, s „most” él ez az anyag, de halálunkkor a zacskó tartalma visszafolyik abba, akik mindig is voltunk... –

Ó, örökkévaló, hi, hi: „perennial philosophy” – gondolja a *leíró*, miközben a leendő *nő* kártyát vet... egy zacskó (valahol) élettelen anyagként zuhan le, száll alább... s a zenegépből (hangos-könyvből töredezeve) Spotted Eagle, az indián szavait halljuk: „amikor a lélek akarja, akkor szüle... akkor halu... ami... a lé... akar... – az egónak semmi kö... ehhez... – tehát csak az ego fél a haláltól, mert „ő” az a részünk (a hang javul), aki elfelejtette, hogy honnan jöttünk, aki nem tudja, hogy létezik egy Energia, amely belefolyt... és nem tud... ho... halál sem léte... (a hang romlik), csak transzformáció van... minden egyszerre tört...ik... s azon életek, melyeket hipnot... reg-ressz-i-ó-ban meg tudunk érezni, mindegyeszerrefolytak... a hipnózis vagy az LS... vagy a meditá... csak az utat nyi... meg, s a lelkü... keresztül lát... be különböző... helyekbe-helyzetekbe... ilyenkor szembesülhe... milyen óriásiak a lehetősé... s láthatjuk át valódi Lényegü...” –

Az élet, akár az életmű: ideiglenes, alakatlan, tehát szürreális – veti közbe egy (Nietzsche-szimpatizáns) törzsvendég, „a sorsnak a véglegesben kell állnia, az életnél legalább egy lépéssel magasabban...” – Az igazi mű (természetesen) posztumusz, az alkotóval együtt folyamatos káprázat-rezgés-jelenben él – motyogja magában (mintegy a gondolatsort is feszegetve) a leíró, s a „mutatvány” az élettel együtt szertefoszlik (?) – Az életmű (tehát): „metapoézisz” (?) – A Lány még mindig kártyát vet =

a pulton glédában álló lapokhoz most hozzáillesztett még egyet, a baljós találkozásra utaló erőt... e kártyacsomagban ez a tarot-figura fékevesztett örültként volt ábrázolva: „sötét szándékait csalhatatlanul elárulta marcona ábrázata (az „ember feletti ember”-mániás, kapatos kisember véres szemekkel a pultra csapott...), ütésre emelt husángja s irtózatos dühe...” = A képzelt lovagra az erdő mélyén egy istentelen zsvány fog rátámadni... – A *leíró* aznap kastélyt keresett: kocsmát talált; a tarkón most kígyó-hús bizsergés, a nyolcadik szeszlángtól belobbanó mellkasnak izzása, gyomornak parázsló lüktetése,

elmének fátylazott-nyálkás-rétegzett szikrázása, szellemnek párologó el-elkúszása, lényének ittléttel való parolázása, gomolygása, elvágyódása... – a kártyák a pultra ütődnek, kilapulnak, vergődnek, forgolódnak, vibrálnak:

az *ítélettől* a *torony* megreteg, *szekér* nyikordul, s a *szerelem*, a *hold* és a *bolond* figurái összemósódnak, *bot király* támad egy sírrablóra, a lakoma közepén a *kehely* fölszakad, lantok hártáit nyúzza a *kard lovag*, az *erő* és az *akasztott* ismét visszatérnek... Orlando őrületeit a rongyos *bolond* szökteti hevesen... a történet sokszögei szerte-ágaznak (a pultról lefordulnak), Angela a leírónak (és a sárguló *halálfejnek*) még inni ad (no, borókanedűket szüröcsölő farkasaim, lefetyelő hitveseim)... egy hátsó ajtó kitarul, a törzskisember-törzs térdre rogy... *kardok*, *érmék*, *fingszagok*... – s Psyché tompora felragyog, egy csillámló ösvényen hátrál, és őt, a kastély-kocsmáros babonázott „másik” Lányát a leíró követi... az agarak is megébredtek, s a nagy Mérleg a tükörteremben (talán végleg) eltörött... –

a *kard dáma*, a *kehely apród* is nekilódul, a *nőpápa* is öltözködik... s hajnali ködmaszatok, dérfoltos fény-pázmák és a zúzott *szerencsekerék* beteges csillámlása kíséri a sokasodó társaságot a nyolc kúttal határolt tisztás felé, melynek patinás tölgytörzs-kerekasztalánál már a *láthatatlan vendég* (az ördög?) trónol türelmesen... –

majd érkeznek a kocsmá különféle jelmezbálozó vendégei is: konyhatündér, kéményseprő, hermafrodita-kispap, késdobáló, óriás vakondok, szűzérme, szivacs, bacchánsnő, mozigépész, kiégett állólámpa, sarlatán, diszkoszvető, piktor, Bulgakov macskája, vizelő szemetes-zsák, lilára vert majmok, zenélő ékszer-doboz, ötlevelű lóhere mankóval, öt valódi torzszülött, nyugtatózott indulat, belekből font fogaskerék, hálóinges kentaur, két virgonc borz, két szökellő hippogriff, rúdtáncosnők (túsarkaiknál kéklő denevér agonizál), részeg hentesek, hóbagoly-hölgy, arany-mívesek... – a pultos Lány is érkezik, hogy folytassa a kártyavetést, ám a *láthatatlan vendég* a kontúros kora reggeli fénymázban úszó kerekasztalon már szétterítette saját(os) lapjait. – Íme: 1. Szaturnusz a sal-ban. Le Bateleur = A bűvész. A készítő. Poiétész. – Mellette: 22. (0.) Sin. Le Mat = A bolond. A határátlépés embere. 9. Szaturnusz a sulphurban. L’Hermite = A remete. Ólom, mely oldja önmagát. – Mellette: 15. Szaturnusz a higanyban. Le Diable = Az ördög. Hermafroditából – Androgünt! 12. Merkúr a sulphurban. Le Pendv = Az akasztott. A morál és a megváltás jele is lehet. Az egoizmus és a Szentség... (?) Megszabadulás... (?) – Mellette: 13. Mars a sulphurban. Csontváz. Virágos réten kaszál. Halál. Transz-mutáció. Az egész 12 + 1 = metapoiétész. (A halálvonalon az ember csak annyi „aranyat” vihet át, amennyit önmagából megcsinált. A többi „itt-rohad”...) –

A *láthatatlan vendég* int, hogy *valamelyikünk* húzzon egy lapot (lábainál fejtelten kígyóráng, bőre ezüst-harmatos), a *leíró* megrázza fejét, láztól elgyötört arcát tenyerébe temeti, Psyché az egyik kút peremén ül, mélybe tekint, a vendégek, a zavarodott sokaság vonaglása, artikulálatlan hörgése, hang-montázsa fölébreszti az erdő csonkított, veszett bestiáit, felénk indulnak, körénk csoportosulnak... a fékevesztett örült vezeti őket, az *erő*, a baljós találkozás, az „istentelen zsvány”: husáanggal... –

A káosz egyetlen ordításba ömlik: a *leíró* az asztalra csapva lapot akar húzni, viharos arc, villámló tekintet... – föleszmél: ez ismét a pult, a kártyák lesöpörve, a pult mögötti Lány (Angela?) színültig telt poharat nyújt feléje:

„hihhetetlenül erős lesz”... –

[...a rítusokból kisejlő elgondolás szerint semmi sem maradhat meg, hacsak nem telítődik „lélekkel”, hacsak nem kap „animát” valamely áldozat árán... a villámcsapás és a kígyó lefejezése megfelel a teremtésnek, ez az átmenet a formátlanból a megformáltba... Indra még osztatlanul (aparvan), álomba merülve (abudhijam), mély álomban (szuszupanam) és elterülve (aszajanam)... a kígyó a káoszt jelképezi, a formátlant, a még testetöltetlent... egyes kozmogóniák szerint a káoszt szimbolizáló őseredeti szörny (Tiámat) vagy a kozmikus óriás (Imir, Pan-Ku, Purusa) feláldozása teszi lehetővé a világ létrejöttét... – hol volt, hol nem volt: „in illo tempore, ab origine”... – de mindezt akár Eliade is folytathatná...] –

„hihhetetlenül erős...” – visszhangzik, de ez már a kilépő legyen...

A fal, 2012. Akril kollázs, 32 x 32 cm

